

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/74/2020
Identifikačné číslo spisu: 4612204626
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4612204626.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: OK - TEAM, s.r.o., so sídlom Nová 200/7, Trstená, IČO: 31 330 631, zast. Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému: WELLNESS THERMAL s.r.o., so sídlom Pod Kaštieľom 249, Tovarníky, IČO: 47 151 901, zast. advokátmi JUDr. Jozefom Dudzikom a JUDr. Kristínou Gerovou z advokátskeho združenia Dudzík & Gerová, so sídlom Škultétyho 1597/7, Topoľčany, o zaplatenie sumy 16.748,86 eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8Cb/70/2012, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/20/2019-729 zo dňa 30. apríla 2019, v spojení s opravným uznesením č. k. 15Cob/20/2019-811 zo dňa 17. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 8Cb/70/2012-670 zo dňa 10. októbra 2018 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16.748,86 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.391,67 eur od 29. 11. 2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu za omeškanie vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšku, v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 2.391,67 eur od 29. 11. 2011 do zaplatenia, žalobu zamietol (II. výrok). Ďalším, III. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % a IV. výrokom priznal štátu

nárok na náhradu trov konania rovnako vo výške 100 %.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca (pôvodne SLOVTEAM, s.r.o., so sídlom Oravická 614, 028 01 Trstená, IČO: 43 874 703) sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 16.748,86 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.391,67 eur od 29. 11. 2011 do zaplata a zmluvnej pokuty za omeškanie vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplata a vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 2.391,67 eur od 29. 11. 2011 do zaplata. Žalobca v rámci svojej podnikateľskej činnosti uzavrel so žalovaným dňa 20. 05. 2011 Zmluvu o dielo (ďalej tiež „ZoD“) č. XX/XX/XXXX, predmetom ktorej bolo zhotovenie stavebných prác na stavebnom objekte COOP Jednota-Supermarket II. Párnica. Zmluvné strany si v článku VII. bod 1. predmetnej zmluvy dohodli uhradenie ceny za dielo postupným platením skutočne vykonaných prác vo forme čiastkových platieb za jednotlivé mesiace. V zmysle v zmluve dohodnutých platobných podmienok vystavil žalobca žalovanému za vykonané práce vyúčtovania, a to faktúru č. 11000047 na sumu 24.357,19 eur, splatnú dňa 16. 11. 2011, čiastočne uhradenú dňa 26. 01. 2012 vo výške 10.000,- eur (zostatok neuhradenej faktúry predstavuje sumu 14.357,19 eur) a faktúru č. 11000053 na sumu 2.391,67 eur, splatnú dňa 28. 11. 2011. Žalovaný svoju zmluvnú povinnosť riadne nesplnil, keďže nehradil žalobcovi fakturované sumy riadne a včas, čím sa dostal do omeškania v zmysle § 365 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“). Žalobcovi tým vznikol nárok na úrok z omeškania v zmysle § 369 ObchZ. Žalobca si voči žalovanému uplatnil aj sankciu z titulu omeškania podľa článku X. bod 2. ZoD, a to zmluvnú pokutu z omeškania vo výške 0,05 % z nezaplata sumy za každý deň omeškania.

3. Súd prvej inštancie vydal dňa 21. 06. 2012 platobný rozkaz č. k. 4Rob/91/2012-35, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal odpor žalovaný, v ktorom uviedol, že so žalobcom mal uzavretú ZoD č. 01/05/2011 zo dňa 20. 05. 2011, súčasne boli k zmluve uzavreté dva dodatky, a to Dodatok č. 1 na sumu 24.847,84 eur a Dodatok č. 2 na sumu 19.166,59 eur. Žiadny Dodatok č. 3 na sumu 2.391,67 eur ani k nemu prináležiaca faktúra rovnako na sumu 2.391,67 eur, ktorú si žalobca nárokuje, neexistujú. Zostatok faktúry č. 11000047 v sume 14.357,19 eur zostal zadržaný na reklamácie, ktoré podľa bodu V. ZoD č. 01/05/2011 zadali inej firme, nakoľko prvá reklamácia firmy SLOVTEAM, s.r.o. - zatekanie septiku, bola zlým technologickým postupom a hrubým kameňovým zásypom úplne znehodnotená.

4. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8Cb/70/2012-502 zo dňa 17. 10. 2016, ktorým žalobe vyhovel. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 15Cob/2/2017-574 zo dňa 31. 10. 2017 prvoinštančný rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie sa má zaoberať kompenzačnou námietkou právneho predchodcu žalovaného, ktorá sa týka náhrady škody a tiež tým, či mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že sa zmluvné strany písomne dohodli na vykonaní tzv. prác navyše, ktoré mali byť obsahom Dodatku č. 3 k zmluve o dielo. Absencia uvedenej skutočnosti má za následok nepreskúmateľnosť vydaného rozsudku aj v časti zmluvnej pokuty, ktorú súd priznal žalobcovi aj zo sumy vykonaných prác navyše vo výške 2.391,67 eur.

5. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciách odvolacieho súdu, na základe ktorého mal preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť SLOVTEAM, s.r.o., uzavrel so žalovaným dňa 20. 05. 2011 Zmluvu o dielo č. XX/XX/XXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu zhotovil stavebné práce na stavebnom objekte COOP Jednota Supermarket II. Párnica. Zmluvné strany si v článku VII. bod 1. predmetnej zmluvy dohodli uhradenie ceny za dielo postupným platením skutočne vykonaných prác vo forme čiastkových platieb za jednotlivé mesiace. K zmluve o dielo boli urobené dva písomné Dodatky

č. 1 a č. 2. Z odovzdávacieho a preberacieho protokolu, Zázpisu o odovzdaní a prevzatí stavby zo dňa 25. 10. 2011 až 09. 11. 2011 a z Oznámenia COOP Jednota Trstená zo dňa 10. 09. 2014, mal súd prvej inštancie preukázané, že stavba bola odovzdaná bez závad a v termíne. Dielo bolo vyhotovené dňa 30. 10. 2011 a vyplatená bola suma 373.931,26 eur.

6. Právny predchodca žalobcu za vykonané práce vystavil žalovanému na základe Dodatku č. 1 k ZoD faktúru č. 11000047 na sumu 24.357,19 eur, splatnú dňa 16. 11. 2011, ktorá bola čiastočne uhradená žalovaným dňa 26. 01. 2012 vo výške 10.000,-- eur (a teda zostatok neuhradenej faktúry predstavuje sumu 14.357,19 eur) a faktúru č. 11000053 na sumu 2.391,67 eur, splatnú dňa 28. 11. 2011.

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na základný predpoklad úspechu žaloby, ktorým je povinnosť žalobcu bez pochybností preukázať, že vykonal plnenie, ktorého úhrady sa domáha a že jeho nárok má oporu v zmluvných dojednaniach vyplývajúcich z ustanovení Zmluvy o dielo č.1, resp. ustanoveniach ObchZ. Žalobca toto dôkazné bremeno podľa názoru súdu uniesol, pretože preukázal, čo suma vyfakturovaná faktúrou č. 11000047 reálne predstavuje. Faktúru č. 11000047 na sumu 24.357,19 eur, splatnú dňa 16. 11. 2011 žalovaný nerozporoval a čiastočne ju aj uhradil dňa 26. 01. 2012, a to vo výške 10.000 eur, preto zostatok neuhradenej faktúry predstavuje sumu 14.357,19 eur.

8. Vo vzťahu k druhej faktúre č. 11000053 na sumu 2.391,67 eur, splatnej dňa 28. 11. 2011, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca vykonal práce navyiac, pričom faktúru, ktorou boli práce navyiac vyúčtované, zaslal žalovanému, ktorý žiadal túto faktúru opraviť a uviesť iný dátum a ponížiť sumu o položku komín v sume 398,54 eur. V prílohe k listu spol. SLOVTEAM s.r.o., adresovaného žalovanému zo dňa 29. 11. 2011, žalobca zaslal žalovanému opravenú faktúru č. 11000053, v ktorej ponížil dodávku a montáž komína v sume 398,54 eur bez DPH.

9. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Dodatok č. 3 k zmluve o dielo konateľ žalovaného nepodpísal a ani nebol uzavretý písomne, a teda nedošlo k uzavretiu právneho úkonu medzi právnymi predchodcami strán sporu, na základe ktorého mal žalobca na stavbe uskutočniť stavebné práce navyiac. V konaní bolo preukázané, že stavebné práce navyiac boli vykonané, keďže však boli vykonané bez akejkoľvek písomnej dohody so žalovaným, žalobcovi mohol vzniknúť iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na peňažnú náhradu za výkony, ktoré boli uskutočnené plnením bez právneho dôvodu. Keďže strany sporu, resp. ich právni predchodcovia uzavreli zmluvu o dielo podľa Obchodného zákonníka, tak aj vzťahy súvisiace s touto zmluvou je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka, ktorý však osobitné ustanovenia o bezdôvodnom obohatení neobsahuje. Súčasná právna prax preto vychádza z toho, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa bude spravovať Občianskym zákonníkom (ďalej len „OZ“). Z tohto dôvodu súd nárok žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.391,67 eur posudzoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. OZ. Na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, keďže pôvodný žalobca vykonal práce navyiac pre žalovaného bez zmluvného základu, a teda žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle 458 ods. 1 OZ.

10. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe žalobcu, ktorému bola pohľadávka v priebehu konania postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 07. 2013, vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 16. 748,86 eur. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením dlhu, súd ho v zmysle § 365 a § 369 ObchZ zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.391,-- eur od 29. 11. 2011 (odkedy sa dostal do omeškania s plnením dlhu) do zaplatenia a na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty za omeškanie v zmysle článku X. Zmluvy o dielo č. XX/XX/XXX1, ktorú súd považoval za primeranú, a to vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012 a vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia. Vo zvyšku, v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 2.391,67 eur od 29. 11. 2011 do zaplatenia, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže žalobcovi zo

sumy 2.391,67 eur nárok na zmluvnú pokutu podľa článku X. Zmluvy o dielo č.1 nevznikol (nárok o zaplatenie sumy 2.391,67 eur súd posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia).

11. Žalovaný v rámci procesnej obrany vzniesol kompenzačnú námietku, ktorou žiadal započítať svoj nárok z titulu náhrady škody, a to zostatok faktúry č. 11000047 v sume 14.357,19 eur, ktorú žalobcovi neuhradil z titulu uplatnenia si náhrady škody spôsobenej žalobcom. Túto sumu zadržal preto, aby mal na opravu poškodeného septika, ktorý v rámci stavebných prác žalobca znehodnotil, pričom jeho opravu zabezpečila iná firma. Žalovaný v konaní predložil listy adresované právnemu predchodcovi žalobcu, z ktorých vyplýva, že viackrát reklamoval vady diela (septiku). Vádu dal odstrániť W. D., ktorý za opravu poškodeného septiku v Supermarkete II. COOP v Párnici vyúčtoval žalovanému faktúru č. 3/2012 zo dňa 18. 04. 2012, splatnú dňa 02. 05. 2012, na sumu 11.964,07 eur, s DPH sumu 14.356,88 eur.

12. Súd prvej inštancie poukázal na bod V. ZoD (označený ako „Nebezpečenstvo škody na diele“), ustanovenia §§ 580 a 581 OZ, ako aj §§ 358 a 364 ObchZ skonštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia o vzniku škody, resp. nároku na náhradu škody, ktorý si uplatňoval na započítanie, pretože nepreukázal základné zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalobcu za škodu v zmysle § 373 ObchZ. Do dňa rozhodnutia súdu vo veci samej žalovaný neoznačil ani nepredložil relevantné dôkazné prostriedky preukazujúce existenciu jeho pohľadávky voči žalobcovi z titulu nároku na náhradu škody, pričom bolo jeho dôkaznou povinnosťou v tomto konaní preukázať, že má resp. v čase započítania mal proti žalobcovi platnú a existujúcu pohľadávku z titulu náhrady škody, súčasne preukázať, že tieto pohľadávky zanikli jednostranným zápočtom zo strany žalovaného. Prvoinštančný súd zdôraznil, že pokiaľ sa prejaví snaha započítať pohľadávku, ktorej pravosť a výška sú sporné, zánik vzájomných pohľadávok môže nastať až po riadnom zistení pravosti a splatnosti spornej pohľadávky.

13. Z vykonaného dokazovania mal súd za zrejmé, že žalovaný započítal svoju (tvrdenú) pohľadávku na náhradu škody voči žalobcovi jednostranným úkonom v priebehu konania (v rámci odporu proti platobnému rozkazu), pričom nepreukázal, že by predtým vyzýval žalobcu k jej splneniu. Súd nesúhlasil s tým, že by sa pohľadávka žalovaného stala splatnou v okamihu vzniku škody resp. v okamihu porušenia práv, nakoľko nemožno zamieňať vznik práva samotného a splatnosť pohľadávky. Avšak ak by aj súd pripustil, že úkon smerujúci k započítaniu je výzvou k plneniu, nastáva splatnosť až nasledujúcim dňom po doručení takejto výzvy. Z uvedeného vyplýva, že pohľadávka žalovaného nemohla byť v okamihu vyhotovenia oznámenia žalovaného o jednostrannom započítaní v odpore zo dňa 04. 10. 2012 splatná, a teda nemohla zaniknúť. Pohľadávka na náhradu škody sa stáva splatnou až výzvou veriteľa na splnenie dlhu, ktorý záver vyplýva z § 563 OZ. Keďže Obchodný zákonník neupravuje čas plnenia pre záväzky z porušenia práva, platí, že pokiaľ nie je čas plnenia dohodnutý, stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Takáto výzva žalovaného však vo vzťahu k jeho oznámeniu o jednostrannom započítaní zo dňa 04. 10. 2012 preukázaná nebola, pričom až výzvou na plnenie sa stáva dlh splatným. Nakoľko teda úkon smerujúci k započítaniu možno urobiť až po tom, čo sa stali splatnými obe započítavané pohľadávky, bol úkon žalovaného zo dňa 04. 10. 2012 predčasný, pretože neboli splnené podmienky na započítanie, a preto nemohli nastať účinky započítania.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi, ktorý mal vo veci takmer plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Štátu taktiež priznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko má nárok na náhradu trov konania proti strane, ktorá nebola vo veci úspešná a ktoré vznikli zaplatením znalečného zo štátnych prostriedkov, vo výške 100 %.

15. Opravným uznesením č. k. 8Cb/70/2012-789 zo dňa 15. 06. 2020, okresný súd opravil rozsudok č. k. 8Cb/70/2012-670 zo dňa 10. 10. 2018 v jeho záhlaví, a to v časti označenia právneho zástupcu žalovaného.

16. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku v časti výrokov

I., III. a IV. z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 15Cob/20/2019-729 zo dňa 30. 04. 2019, prvoinstančný rozsudok čiastočne potvrdil a čiastočne ho zmenil tak, že žalobu zamietol.

17. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že okresný súd vo veci vydal dňa 21. 06. 2012 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor (č. l. 37). Žalovaný sumu 14.357,19 eur nerozporoval, zadržal ju však na reklamácie v súvislosti s odstránením vád (zatekanie septiku), ktoré zadal inej firme. Z listu žalovaného zo dňa 24. 04. 2012 adresovaného žalobcovi vyplýva, že tento dlh, ktorý žalovaný mal voči žalobcovi v sume 14.356,88 eur s DPH, kompenzoval (započítal) s nákladmi za opravu septiku, čím považuje svoje záväzky voči žalobcovi za vysporiadané (č. l. 54). Z podania žalovaného vo veci samej zo dňa 16. 10. 2012 vyplýva, že žalovaný sumu 14.357,19 eur žalobcovi neuhradil z dôvodu, že tieto peniaze zadržal na opravu poškodeného septiku, ktorý žalobca znehodnotil a opravu zabezpečila iná firma, ktorá mala tým pádom nárok na zaplatenie týchto prác (č. l. 65 - 66). Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16. 10. 2012 (č. l. 69) odvolací súd zistil, že vo veci bol vypočítaný konateľ žalovaného, ktorý uviedol, že za odstránenie vád uhradil 14.356,88 eur. Tieto práce si započítava so žalovanou sumou. Voči žalovanej sume 14.357,19 eur nič nenamietal, len žiadal túto sumu započítať (č. l. 74). Na základe uvedených prejavov žalovaného (č. l. 37, 54, 65 - 66, 69, 74), dospel odvolací súd k názoru, že žalovaný zostatok neuhradenej faktúry v sume 14.357,19 eur nerozporuje, ale uznáva ho. Žiada ho len započítať s nákladmi, ktoré mu vznikli v súvislosti s odstraňovaním vád diela.

18. Odvolací súd ďalej poukázal na pojednávanie konané dňa 17. 01. 2013 (č. l. 187), na ktorom žalovaný navrhol vykonať vo veci znalecké dokazovanie. Podľa znaleckého posudku č. 114/2013 zo dňa 17. 10. 2013, vypracovaného znalcom Ing. Martinom Hanzlíkom, odôvodnené náklady vynaložené žalovaným na odstránenie vád predstavujú sumu 3.666,69 eur s DPH. Závadu spôsobil žalobca pri osadzovaní septiku a pri jeho odkopávke. Na škodu v tejto sume sa v plnom rozsahu podieľal len žalobca (č. l. 258). Odvolací súd preto na základe žalovaným uplatnenej kompenzačnej námietky z nerozporovanej sumy 14.357,19 eur započítal sumu 3.666,69 eur, v dôsledku čoho oprávnená pohľadávka žalobcu činí sumu 10.690,50 eur (14.357,19 eur mínus 3.666,69 eur).

19. Odvolací súd poznamenal, že pri stanovení výšky nákladov žalovaného na opravu septiku nemohol vychádzať zo znaleckého posudku č. 29/2016 zo dňa 25. 05. 2016 vypracovaného znalcom Ing. Jurajom Sedláčkom, zo záveru ktorého vyplýva, že dielo vykonané firmou W.. G. D. bolo dielo nové a v tomto prípade nešlo o opravu pôvodne zabudovanej nádrže (č. l. 420).

20. Odvolací súd ďalej poukázal na podaný odpor (č. l. 37) k faktúre č. 11000053 na sumu 2.391,67 eur, v ktorom žalovaný uviedol, že žiadny dodatok č. 3 v tejto výške a k nej príslušná faktúra nie je. Nemá ju v evidencii a neuznáva ju (č. l. 51). Podľa nepodpísaného dodatku č. 3 a rekapitulácie nákladov stavby bola stanovená cena celkom 2.869,92 eur (č. l. 122). Z listu žalovaného zo dňa 24. 11. 2011 (č. l. 120) vyplýva, že žalovaný nepodpísaný dodatok č. 3, spolu s faktúrou č. 11000053, vystavenou na túto sumu, vracia späť žalobcovi, aby žalobca upravil túto faktúru - ponížil ju o položku komín. Voči ostatným položkám vo faktúre žalovaný nemal žiadne námietky, resp. výhrady. Následne žalobca od faktúry odpočítal komín v sume 398,54 eur bez DPH (s DPH v sume 478,248 eur), čím konečná cena bola 2.391,67 eur (2.869,92 eur mínus 478,248 eur), na ktorú sumu žalobca vystavil faktúru č. 11000053 a túto opätovne spolu s dodatkom č. 3 zaslal žalovanému doporučeným listom zo dňa 29. 11. 2011 (č. l. 118) pod podacím číslom RR619531015SK (č. l. 119). Z obsahu tejto korešpondencie vyplýva, že žalovaný dobre vedel, čo je jej obsahom a aké práce boli žalobcom vykonané. Pripomienku mal len k položke komín, ktorú žalobca akceptoval a ktorú položku vo faktúre upravil (znížil). Odvolací súd preto žalobcom uplatnenú pohľadávku proti žalovanému v sume 2.391,67 eur vyhodnotil za oprávnenú.

21. Rekapitulujúc vyššie uvedené, odvolací súd konštatoval oprávnenosť pohľadávky žalobcu voči

žalovanému v sume 13.082,17 eur (10.690,50 eur plus 2.391,67 eur) spolu s príslušným úrokom z omeškania. V zmysle uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku čo do sumy 13.082,17 eur s príslušenstvom, ako aj v časti IV. výroku, podľa § 387 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil. V zostávajúcej napadnutej časti I. výroku prvoinštančný rozsudok čo do sumy 3.666,69 eur s príslušenstvom podľa § 388 C. s. p., zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Rovnako odvolací súd zmenil I. výrok napadnutého rozsudku a žalobu zamietol i v časti priznanej zmluvnej pokuty za omeškание vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012 a vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 14.357,19 eur od 27. 01. 2012 do zaplattenia.

22. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému konštatoval, že súčasný žalobca vstúpil do konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 07. 2013 uzavretej medzi ním ako postupníkom a pôvodným žalobcom ako postupcom. Z čl. II. - predmet zmluvy vyplýva, že predmetom tejto zmluvy je záväzok postupcu postúpiť postupníkovi pohľadávku špecifikovanú v bode 1.3 zmluvy vo výške 16.748,86 eur s príslušenstvom. Poukázal na ustanovenie § 121 ods. 3 OZ, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Zo znenia tohto ustanovenia mal odvolací súd za to, že zmluvná pokuta nie je príslušenstvom pohľadávky, preto pokiaľ postupca postúpil na postupníka 16.748,86 eur s príslušenstvom, nepostúpil na neho zmluvnú pokutu. Súčasný žalobca teda nemá aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie zmluvnej pokuty. Odvolací súd preto žalobu v časti zmluvnej pokuty zamietol.

23. O náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. Obe strany mali v konaní len čiastočný úspech, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ani odvolacím súdom.

24. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 30. 05. 2019.

25. Opravným uznesením č. k. 15Cob/20/2019-811 zo dňa 17. 08. 2020, odvolací súd opravil záhlavie rozsudku č. k. 15Cob/20/2019-729 zo dňa 30. 04. 2019 v časti označenia právneho zástupcu žalovaného.

26. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku II. (o zaplattenie zmluvnej pokuty) a v časti výroku III. (rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania), podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 758 - 761), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

27. Žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) namietol záver odvolacieho súdu o tom, že mu nesvedčí právo na zaplattenie zmluvnej pokuty, ktoré v tomto konaní uplatňuje, preto nie je v spore aktívne legitimovaný. Žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne nesprávne, pretože nesprávne právne posúdil otázku hmotného práva. Uviedol, že tak odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, vychádzali pri rozhodovaní zo skutkového zistenia, že pôvodný veriteľ postúpil uplatňovanú pohľadávku terajšiemu žalobcovi. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd z uvedeného zistenia vyvodil nesprávny právny záver, že zabezpečenie záväzku zmluvnou pokutou je záväzkom len voči pôvodnému veriteľovi a nepôsobí voči postupníkovi, ktorým je terajší žalobca, keďže zmluvná pokuta nie je príslušenstvom pohľadávky. Pokiaľ teda postupca postúpil na postupníka 16.748,86 eur s príslušenstvom, podľa názoru odvolacieho súdu nepostúpil na neho zmluvnú pokutu. Žalobca, argumentujúc ustanovením § 524 ods. 2 OZ a ustálenou súdnou praxou tvrdí, že s postúpenou pohľadávkou prechádza na postupníka nielen príslušenstvo, ale aj všetky práva s ňou spojené, pokiaľ zo zmluvy o postúpení pohľadávky nevyplýva výslovný prejav vôle postupcu, že na postupníka neprechádza právo na zaplattenie zmluvnej pokuty. Na základe uvedeného má žalobca za to, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno po právnej stránke považovať za správny. Tvrdí, že odvolací súd porušil jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rovnako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

28. V ďalšej časti dovolania žalobca citoval rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) sp. zn. 1ObdoV 102/2005 zo dňa 31. 03. 2008, sp. zn. 3Cdo 156/2009 zo dňa 29. 03. 2010, sp. zn. 5Cdo 83/2011 zo dňa 07. 03. 2013, sp. zn. 5Obo 93/2008 zo dňa 20. 05. 2009, sp. zn. 3Obdo 7/2009 zo dňa 14. 10. 2010, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „Najvyšší súd ČR“ alebo „NS ČR“) sp. zn. 33Odo 1624/2006 zo dňa 28. 02. 2007, sp. zn. 32Odo 469/2005 zo dňa 28. 08. 2006, sp. zn. 32Odo 473/2005 zo dňa 26. 09. 2006, ďalej komentár Fekete, I.: Občiansky zákonník 2. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, ISBN: 978-80-89447-50-3 k ustanoveniu § 524 ods. 2 OZ, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ÚS SR“) č. k. III. ÚS 192/06-50, č. k. IV. ÚS 14/07-25 a napokon nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011.

29. Žalobca uviedol, že prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v ust. § 421 ods. 1 C. s. p., má zaručiť, aby sporové konanie bolo založené na rešpektovaní rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., nadväzuje na princíp uvedený v čl. 2 C. s. p., podľa ktorého každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. V závere dovolania poukázaním na ust. § 428 a § 432 ods. 1, ods. 2 C. s. p., žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. 15Cob/20/2019-729 zo dňa 30. 04. 2019 v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty (II. výrok) a v časti o nároku na náhradu trov konania (III. výrok) postupom podľa § 449 ods. 3 C. s. p., zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 24.357,19 eur od 17. 11. 2011 do 26. 01. 2012, vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 10.690,50 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku I. (nenapadnutého dovolaním) navrhol ponechať nedotknutý. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania vo výške 100 %.

30. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním zo dňa 12. 08. 2019 na č. l. 776 - 777 spisu), ktorý navrhol dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

31. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 21. 08. 2019 (č. l. 781 spisu) bolo vyjadrenie žalovaného v súlade s ust. § 436 ods. 4 C. s. p., zaslané žalobcovi, prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Po tomto úkone okresného súdu už nenasledovali žiadne vyjadrenia sporových strán.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

33. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

34. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p., možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

35. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

36. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

37. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len ako „právna otázka“).

38. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

39. V posudzovanom prípade žalobca v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 C. s. p. (vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.) a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci odvolacím súdom tvrdiac, že tento nesprávne posúdil otázku hmotného práva, keď dospel k záveru, že žalobcovi nesvedčí právo na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktoré si v konaní uplatnil a preto nie je v spore aktívne legitimovaný. Odvolací súd uviedol, že zabezpečenie zmluvnou pokutou je záväzkom len voči pôvodnému veriteľovi a nepôsobí voči postupníkovi, ktorým je terajší žalobca, keďže zmluvná pokuta nie je príslušenstvom pohľadávky (k tomu body 29. a 30. rozsudku odvolacieho súdu). S poukazom na uvedené je zrejmé, že spornou je otázka, či zmluvná pokuta je príslušenstvom pohľadávky alebo nie je, od vyriešenia ktorej otázky závisí postavenie súčasného žalobcu, či je alebo nie je v spore aktívne vecne legitimovaný aj v časti žaloby o zaplatenie zmluvnej pokuty. Žalobca však napriek uvedenému dovolacie dôvody spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p., nevymedzil, čo je nedostatkom jeho dovolania.

40. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný

v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 2 C. s. p., nepostačuje totiž všeobecné konštatovanie dovolateľa, že odvolací súd prejednanú vec nesprávne právne posúdil, resp. že nesprávne interpretoval konkrétne ustanovenie (ustanovenia) konkrétneho právneho predpisu.

Pri prejednaní dovolania môže dovolací súd vychádzať iba z obsahu dovolania, resp. z predloženého

súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa (naviac, ak je kvalifikovane zastúpený advokátom, resp. advokátskou kanceláriou) a vytvárať namiesto neho vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z novej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Súd nevyvíja ani procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva z ust. § 436 ods. 1 C. s. p. (v tejto súvislosti vid' 1VCdo 2/2017). V prípade procesnej aktivity by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ust. § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalovaný ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

41. Dovolateľ v dovolaní síce cituje viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR, Ústavného súdu SR, aj komentár k Občianskemu zákonníku, avšak bez bližšieho komentára k nim. V bode 13. dovolania argumentuje prípustnosťou dovolania z dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., bližšie však nešpecifikuje, ktorým konkrétnym dovolacím dôvodom mieni dôvodiť. Dovolací súd sa môže len domnievať, žeby mohlo ísť o dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., v nadväznosti na prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

42. V nadväznosti na uvedené je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ani Ústavného súdu SR, za rozhodovacia prax odvolacieho súdu považovať nemožno. Dovolací súd poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, prijaté Občianskoprávnym kolégiom NS SR dňa 10. 10. 2018 ako judikát pod č. R 71/2018, ktorého právna veta znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., teda nemožno zahrnúť rozhodnutia NS ČR ani ÚS SR, na ktoré dovolateľ poukazuje vo svojom dovolaní, nakoľko zákon viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd pre úplnosť doplnia, že argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (resp. písm. c/) C. s. p..

43. Pokiaľ ide o rozhodnutia NS SR, ktoré žalobca označil v dovolaní, v týchto sa problematika toho, či zmluvnú pokutu považovať za príslušenstvo pohľadávky alebo nie, nerieši. Rozhodnutie sp. zn. 1ObdoV/102/2005 sa dotýka otázky záložného práva, rozhodnutie sp. zn. 5Obo/93/2008 sa týka problematiky ručenia a v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/156/2009 a 5Cdo/83/2011 sa rieši rovnako problematika záložného práva. Problematiku zmluvnej pokuty riešil Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/7/2009, avšak v inom kontexte, než je tu prejednávaný spor. V danej veci sa žalobca domáhal zaplata zmluvnej pokuty na základe zmluvy o mimoriadnom práve a dohody o postúpení, ktorých platnosť konajúci súd riešil ako otázku prejudiciálnu, dospejúc k záveru, že oba právne úkony sú neplatné, vzhľadom na ktorú okolnosť súd žalobu zamietol.

44. Dovolateľ tak v dovolaní neoznačil súdne rozhodnutia NS SR, od ktorých sa mal odvolací súd pri

posudzovaní otázky zmluvnej pokuty ako príslušenstva pohľadávky, odkloniť, čím nevymedzil dovolací dôvod zákonom stanoveným spôsobom v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p.. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že z rozhodnutí NS ČR (ktoré síce rozhodovacia prax NS SR nepredstavujú, ale podporne by bolo možné z nich čerpať) vyplýva záver, že právami spojenými s pohľadávkou v zmysle § 524 ods. 2 OZ možno rozumieť právne prostriedky zabezpečenia pohľadávky a že k zabezpečeniu pohľadávky alebo iného záväzku slúži tiež zmluvná pokuta (NS ČR 21Cdo/2806/2004, rovnako komentár k OZ od Feketeho na strane 5 dovolania, bod 7./) Dovolateľ však neuviedol právne posúdenie veci odkazom na relevantné rozhodnutia NS SR, resp. pokiaľ by také (teoreticky) neexistovali, mal (mohol) vymedziť prípustnosť dovolania označením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (teda že právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená), čo však tiež neurobil.

45. Zhrnúc vyššie uvedené, keďže dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol.

46. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.